

KIS LAP

AZ ELTÖRT KORSÓ. (Lásd a 190. l.)

12. szám. — 1875.

VIII. kötet.

A CZIRKUS TÜNDÉRE.

— Elbeszélés. —

„SOHA sincs vége! Reggeltig, napról napra örökké egyforma zaklatásban! Juliska tedd ezt! Juliska tedd azt! Juliska

söpörd ki a szobát, most pedig Juliska foltozd a fiuk ruháját! Ezt már nem lehet kiállni! Szeretném tudni, mit csináltak, mikor még nem volt olyan rabszolgálójuk, amilyen én vagyok!”

Igy panaszkodott magában Juliska nagy keservesen; de e boszus szavak s az a mérges tekintet, melylyel maga elé nézett, bizony nagyon rosszul illett a kis leány arczához. A ki most látta, alig hitte volna, mily kedves és nyájás tud lenni ez a göndörhaju leányka, a ki most unottan, durczásan foltozgatott egy ócska kabáton. Volt idő, s pedig nem is igen régen, alig két éve, mikor Juliska folyvást vidám és boldog volt, mikor még falun lakott s dalolgatva járt a mezőkön, kergeté a pillangót és nem kellett nehéz munkát végeznie; akkor volt az, mikor még éltek jó szülei, mikor édesanyja örködött felette szerető gondoskodással s jó atyja tanította olvasásra, s a lecke után mindig annál vigabban folyt a játék.

E boldog napok azonban véget értek s szomorú idő következett Juliskára, annál szomorúabb, mert elégü-

letlenség és durczásság által önnön maga is keserítette magának életét. Jó szüleit elragadta a halál, a boldog falusi életnek vége szakadt; a kis leány árván maradt, szegényen, nem szeretve senkitől. Nem gondolt vele senki s Isten tudja, mi történt volna vele, ha végre meg nem szánja egy távoli rokona, Mártha néni, ki aztán magához vette. Mártha néni pedig maga is szegény özvegy asszony volt, egy szűk, piszkos udvari lakásban lakott egy kis vidéki városkában s nála bizony dolgozni kellett reggeltől estig és még jó volt, ha legalább nyugodtan lehetett dolgozni, mert Mártha néni három fia, egyik pajkosabb a másiknál, sokszor olyan rendtelenséget és lármát csapott, hogy alig lehetett megmaradni a házban.

Itt bizony nem folyt valami boldog élet, azt meg kell vallani; de másrészt az is igaz, hogy Juliska sem igyekezett egy csöppet sem, hogy kellemebbé tegye helyzetét. Mártha néni, mikor az árva leánykát magához fogadta, nemcsak meg is szerette, de őszintén örvendett, hogy egy leányka lesz házában, ki gyöngédebb és szelidebb, mint azok a pajkos fiuk. És maguk a fiuk, Mártha néni fiai is, eleinte barátságosan fogadták a göndörhaju, kék szemű leánykát s Jóska, Gyurka és Pista a sarokban összebujva kölcsönösen integettek egymást, hogy az új testvérrel jól kell ám bánni, mert hát leány, a leány pedig nem érti az olyan pajkos csinnyeket, minőkhöz a fiuk vannak szokva.

Juliska azonban épenséggel nem iparkodott arra, hogy az iránta mutat-

kozó jóakaratot megerősítse; mindig csak arra gondolt, milyen jó dolga volt hajdan! Azzal pedig keveset törődött, mi volna most a kötelessége; nem kereste a néni kedvét s még kevésbé a fiuk barátságát; egyáltalában nem igyekezett magát megszerettetni. Ha a néni pirongatta, durczásan hallgatott s kelletlenül engedelmeskedett; mikor látta, hogy a munkától nem menekülhet, elvégezte ugyan amit rábíztak, de bizony abban sokszor nem volt köszönet s Juliska maga sem bánta, akár dicséretet, akár dorgálást kap érte. A fiukkal csakhamar ellenséges lábon állott s ha csak módját ejthette, mindig bántotta és boszantotta őket. Így történt aztán, hogy Mártha néni még mindig szívesen tartotta ugyan házában Juliskát, de bizony nem igen szerette; a fiuk is gyűlölték, örökké boszantották s Juliska oly árvának, elhagyottnak és szerencsétlennek érzé magát, hogy nem csoda, ha keserűség vett rajta erőt s folyton azt mondogatá magában, hogy ő ezt tovább már ki nem állja.

Épen most tehát ismét szomorú gondolatokba merülve ült munkája mellett, midőn az ajtó megnyilt s a három fiu nagy zajjal rohant be a szobába s oly zenebonát csaptak, hogy majd kirántották a széket Juliska alól; a varróasztalt azonban szerencsésen fölfordították, úgy hogy a tű, czérna, olló, gyűszű, gombok és egyéb apróság százfelé hullt szerte a padlóra.

„Ejnye! Ez már mégis sok!“ kiáltott Juliska mérgesen. „Nem elég, hogy egész nap itt kell ülnöm és dolgoznom,

hanem még ezzel is kinoztok. Mintha én is csak úgy játékkal tölteném az időt, mint ti!“

„Igen is játékkal töltjük az időt, mert nekünk így tetszik és miattad nem hagyjuk abba multságunkat. No, rajta fiuk, végezzük be a csatát, döntsük el itt rögtön birkózással,“ szolt Gyurka.

„Jól van, hát fogjunk hozzá. Először mi ketten.“

S a két fiu, nem törődve Juliska fölfordított asztalával és széthányt holmijával, rögtön hozzálátott az udvarban megkezdett, de félbeszakadt birkózás folytatásához, míg a harmadik a biró szerepét vállalta el. Olyan dulakodást vittek végbe, hogy néhány percz múlva már egyetlen butor sem volt a maga helyén a szobában s ugyancsak vigyázni kellett a többieknek is, hogy egypár ingyen dőfést ne kapjanak.

Juliska, miután összeszedte szétszórt varró-eszközeit, néhány perczig félig ijedten, félig kíváncsian nézte a fiuk birkózását; de mikor látta, hogy a birkózásnak nem egyhamar lesz vége s ő nem dolgozhat békében, odaugrott közéjük s szétválasztván őket, kiáltá:

„Elég legyen már! Ha birkózni akartok, menjetek ki az udvarra, ott dulakodhattok kedvetekre; de itt a szobában nem szabad, nem engedem.“

„Micsoda? Te nem engeded? Még csak az kellene! Semmi közöd a mi játékunkhoz,“ felelt Jóska. „Menj innen, mert bizony megbánod, ha itt köztünk lábatlankodol.“ S fenyegetőleg fölemelte kezét.

Juliska ijedten félreugrott, de mikor már biztos helyen volt, újból megszólalt:

„Nem bánom, csak garázdálkodjatok. Majd megmondom a néninek, ha hazajön. Tudom, nem mernétek így pajkoskodni, ha édesanyátok itthon volna.“

„Árulkodni akarsz? Próbáld meg, majd megfizetünk érte, de nem fogod megköszönni.“ szolt Gyurka. „Azt tanácsolom, gondolj te csak a magad dolgára, nekünk pedig ne parancsolgass, mert ez a ház a mienk és nem a tied. érted?“

„Bizony jó is, hogy nem az enyém, mert nem tartanálak meg titeket, ti vásott vad fiuk!“ felelt Juliska félgsírva.

„Haha! Haragszik a szöske Böske!“ ki-

áltá Jóska kaczagva, meghuzva Juliska hosszú, aranyszínű haját.

„Én nem vagyok szöske,“ kiáltá Juliska mérgesen, „és ha haragszom, elég csufság töletek, hogy mindig csuftok és bántotok.“

A fiuk mind odagyültek, mert a kis leányt boszantani, ez legkedvesebb mulatóságuk volt s most sokáig gunyolták és faggatták, míg végre Juliska zokogva kiszaladt az udvarra. Itt járt föl s alá jó ideig s már sötétedni kezdett, midőn

A HIU SZARVAS. (Lásd a 183. l.)

végre el bírta fojtani könyeit s visszament a szobába. Midőn belépett, mély csönd uralkodott a szobában, melynek csak egy kis részét világítá meg a kandallóban égő tűz lángja. A három fiu a kályha mellett ült; láthatólag elgondolkodva valamin, úgy hogy nem is ügyeltek Juliska belépésére. Aztán halk hangon beszéltek, élénken vitakoztak és ismét el-elhallgattak. Juliska megteritette az asztalt vacsorára, aztán, dolga nem levén, gyertyát nem gyujtott, ha-

nem csöndesen leült az ablak mellé. A fiukkal szoba sem akart állani, forrt benne a harag az imént szenvedettbántalom miatt és ismét csak azon röprenkedett, hogy hát ő örökké így éljen? Soha se menekülhessen

e házból jobb sorsba? De nem gondolkozhatott sokáig, mert a mély csöndben megértette, mit suttognak a fiuk s ez nagyon fölkelte kíváncsiságát.

„De mondom, hogy hazugság az egész. Ismerem én jól Palit. Felét sem lehet hinni annak, amit ő beszél,“ mondá Gyurka.

„Ha nem hiszed, én nem bánom,“ felelt Jóska hevesen. „Én tudom, amit

(Folytatása a 182. lapon.)

A VADKAN ÉS A RÓKA. (Lásd a 187. l.)

tudok s ha ti nem akarjátok hinni, hát jól van, nem szólok egy szót sem."

„Nono, fiuk, ne veszekedjünk már megint," szólt közbe a kissé szelidebb Pista, a legfiatalabbik. „Halljuk először, miben áll a dolog, aztán majd meglátjuk, mit csinálunk. Paliban én sem igen bizom, de mégis megiehet, hogy most igazat mondott; különben ő is csak másvalakitől hallotta. No hát beszélj Jóska, mondj el mindent, hadd tudjuk az egészet. Hátha mégis olyasmisül ki, hogy egy pár fényes ezüst tizeshez juthatunk.

„Épen ez a fontos a dologban," szólt Jóska. „Soha sincs egy árva gasunk sem; hát nem volna-e pompás dolog, ha egy kis pénzt szerezhetnénk, még pedig oly módon, hogy igen jó mulatnánk is egyuttal? Pali elbeszélte nekem, hogy bátyja minap a szomszéd városban volt s ott egy nagy czirkusban mindenféle gyönyörű előadásokat látott; de legszebb volt egy tündérmese, melyet a czirkusban előadnak s melyben csupa kis fiu és leány játszik; a czirkus igazgatója összeszedi a városból a szegényebb fiukat és leányokat, felöltözteti őket tündéreknak, hercegeknek, apródoknak s így szerepelnek estenként a czirkusban; és ezért minden estére kapnak a gyermekek fejenként egy-egy ezüst tizest."

„De hát aztán hogyan tanulják meg, mit kell csinálniok?" kérdé Pista.

„Oh, az nagyon könnyü. Nem kell egyebet tenniök, mint sétálni a szinpadon, kissé ugrálni és bókolni. Ezt egyszeri próbára megtanulják, azt mondja Palinak a bátyja."

„Hm! De hát csakugyan igaz ez?" kérdi Gyurka. „Nagyon félek, Pali szeteti bolonddá tenni az embert."

„Mondtam már, hogy ha nem akarod, ne hidd el, de hallgasd végig. Pali beszéli, hogy bátyja azon fiuk közül, kik a czirkusban játszottak, néhányat ismer és megmondta nevöket is, ámbár eleinte alig birt reájok ismerni a fényes aranyos, ezüstös ruhában; a leányok csupa selyemben járnak, fejökön koszorúval, fényes ékszerekkel. Oh, az pompás ám! Egy leányt megismert, akit mi is ismerünk."

„Ki az? ki az?" kérdé a másik két fiu.

(Folyt. következik.)

INCSELKEDÉS.

MILYEN láрма, sikítás!

„Vad Laczika, senki más.

A kutyát megkötötte,
Kolbászt eszik előtte.

Nagy kegyetlenség biz-e!

Oly éhes szegény ebe.

Inkább verd meg, Vad Laczi,

Csak ennie adj neki!

ÁRVA GYERMEKEK.

(Képpel a 192. l.)

Fagyos szél zug, nagy hideg van, hűl a hó.
Reng az ablak, zörög a padlás-ajtó.
Szegény ágyon szegény asszony betegen —
Három gyermek körülte a hidegben.

Karácsonynak szent estéje vagyon ma,
Mért, hogy ide nem jő az Ur angyala?
A beteg nőt és fázó gyermekeit
Megveszi a fagy, az éh, ha nem segít.

„Édes anyám éhes vagyok — adj ennem!”
„Kis Mariskám, jaj mért hogy nincs kenyerem!”
„Csitt, Mariska!” szól a nagyobb. „Óklódet
Dugd a szádba, ez elűzi éhvedet!”

„Óh gyermekim, ha így látlak titeket:
Beteg szívem a bánattól megreped.
Ha meghalok, gondotok' ki viseli?
Kis testvértetek' ki gondolja, neveli?”

Te kis Jézus, ki a Jóság vagy magad
Vegyed ide segélyadót útadat.
Valamelyik angyalodat küldd ide
Ónts vigaszt egy haldoklónak lelkibe!”

Egyszerre csak . . . ki lépeget, ki kopog?
Ajtó előtt hangok . . . valj' ez mi dolog?
Csöndes beszéd . . . selyemruha-suhogás . . .
Jön az angyal! . . . oh ez nem lehet senki más.

„Itt lakik-e özvegy Kardos Péterné?”
Egy szelid hang nyájasan ezt kérdezé.
„Hozok ételt, pénzecskét, meleg ruhát . . .”
Hátul hörgés: „áldom . . . az Egek . . . Urát! . . .”

Az öröm, boldogság — hogy a jó Isten
Segítséget köldött reá hirtelen;
Azon tudat, hogy megszűnt a nyomor, éh:
A hadokló édes anyát megölelé . . .

Ifju nő volt az Urnak jó angyala,
Megenyhült a szörnyű inség általa.
„Jertek ide kedves árva gyermekek
Ezentul édes anyátok én leszek!”

E szókra a legnagyobbik felzokog,
Kék szemében nehéz könnyü felragyog.
„Jó asszonyom, elvesztettük anyánkat . . .
Fogjad pártját a három kis árvának!”

S oda borul az idegen lábához.
„Édes anyánk az, ki értünk imádkoz!
Hadd főrösszem könyeimmel kezedet!”
S n é g y e n sírnak — a hölgy és a gyermekek.

Az ágy fölött mintha szellem állana, —
A szobában mintha angyal szállana . . .
S egy titkos hang szól: „bus lelkem megenyhül,
Titeket megáldva Égbe felrepül!”

A HIU SZARVAS.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 180. lapon.)

TISZTA vizü forrásnál ivott a szarvas
És belenzvén a viz tükrébe, büszkél-
kedve bámulta szép agancsait; de csu-
nya idomu lábaival sehogy sem volt
megelégedve.

„Mily kár, hogy a természet ily
hibásan alkotott meg,” mondá boszu-
san. „Mily gyönyörűek agancsaim, mily
büszke tartást adnak szép fejemnek, —
és hozzá ilyen idomtalan, csuf lábak!
Oh, mily kiállhatatlan lábak!”

Alig mondta ezt, vadászebek csa-
holása hallatszott egészen közélről s a
szarvas megijedvén, gyors futásnak ira-
modott. Ekkor már nem haragudott
lábaira, melyek bár nem szépek, de
annál sebesb futásunk voltak. De amint
az erdőben futva, nagy agancsaival bea-
kadt egy fa ágaiba, nem tudott elég
hamar kiszabadulni: s a vadászkutyák
utólérték és szétépték.

Ily módon épen az által lelte ha-
lálát, amivel hiusága annyira büszkél-
kedett.

EGY FUVAR TÖRTÉNETE.

— Beszélyke. —

János gazda a leggazdagabb paraszt volt az egész faluban; olyan hat ökre volt, hogy akár a földesur is mégirigyelhette, két pár lovának pedig hire volt még a szomszédban is; a csür, pincze, kamara tele mindennel, ami szükséges, a ládafiában pedig bankó is akadt fölös számmal. Tisztelték is János gazdát a faluban s ugyancsak irigyelték Bandit, mikor János gazda őt udvarába fogadta.

Bandi mintegy tizenöt éves fia volt, apja meghalt s ő nagy szegénységben maradt anyjával s két kicsiny testvérel. Arra még nem volt elég idős, hogy emberszámba vegyék valami munkánál, pedig izmos, jól megtermett ifju volt már és szeretett is dolgozni, mert apja korán rászoktatta s mindig arra intette, hogy csak becsületes uton, tisztességes munkával keresse meg kenyerét. Épen azon törte a fejét Bandi, mihez fogjon, mikor megszólítja János gazda, nem volna-e kedve szolgálatába szegődni? Szüksége van épen ilyen suhancz legényre a gazdaságnál és majd később, ha nagyobbra nő Bandi és jól viseli magát, hát rábizza a lovakat és nagyobb munkákat is a gazdaságban.

Nagy volt Bandi öröme s természetes, hogy ráállott az alkura és azonnal beszegődött János gazdához. Meg is voltak aztán elégedve egymással mindketten, mert Bandi oly hűségesen végezte dolgait, mintha nem is cselédje, hanem tulajdon fia lett volna János

„FAT VEGYEM (Lásd a 190. l.)

gazdának; kora reggeltől késő estig nem fáradt bele a munkába s János gazda nyíltan ki is mondta, hogy nagyon meg van vele elégedve. Őrse aszszony pedig, János gazda felesége, ugy szerette, mint tulajdon fiát, annál inkább, mert neki magának nem volt gyermeke.

Ekképen Bandi nagyon meg volt elégedve sorsával s mindig csak arra törekedett, hogy kedvére tegyen János gazdának, ki jól bánt vele. Gazdája volt az ő szemében a legelső, a legderékabb ember és jaj volt annak, aki valamit szólni mert volna János gazda ellen.

A nyár elmúlt, beköszönt a tél is. Ekkor leginkább csak a ház körül volt munka; hetenként egyszer pedig bement János gazda a szomszéd városba a hetivásárra egy-egy szekér búzával, fával, és egyéb portékával, amire a városiaknak szükségök van s mindig szép pénzecskével tért haza. Beszélte is az egész falu, hogy senki sem tud olyan jó vásárt csinálni mint János gazda.

Egy csikorgó hideg januári napon Bandi már épen elvégezte dolgát s estére járván az idő, be akart menni a házba, mikor a kocsiszínből odakiált János gazda:

„Bandi te! Jöszte csak ide!”

„Parancsoljon gazd'uram.”

„Vigyázz, mit mondok. Látod, itt van egy szekér fa, ezt holnap a városba kell vinni hetivásárra. Nekem más dolgom van, tehát rád bízom a fuvart. Holnap korán reggel befogod a két szürkét s behajtasz a vásárra és eladod a fát. Hat forintot kérsz érte; de ha épen nagyon alkuszna, hát oda

adhatod öt forintért is, magadnak pedig szintén kívánj néhány tizedt borravalónak. Értetted?—

„Igen is megértettem, gazd'uram, minden rendben lesz!” felelt Bandi s majd kiugrott a bőréből örömeiben.

Remélni sem mertte volna, hogy oly hamar ennyire viheti dolgát. Ime, a falu első gazdája hogy megbizik benne! János gazda helyett ő megy a vásárra, egymaga, rá lesz bizva az a szép két ló, a fa, azután a pénz, amit a fáért kapni fog! Nem sok legény volt a faluban, aki effélével dicsekedhetett és Bandi most nem cserélt volna akár egy herczeggel sem. Megmagnézegette a fával rakott szekeket, derekasan meg volt tetézve, szép vastag hasábokkal s Bandi eléggülten szólt magában:

„Bizony, testvérek közt is megérhar forintot. Aki megveszi, szívesen ad még jó borravalót is, ezen aztán majd veszek édes anyámnak szakácskára (kötényre) valót, amire rég szüksége van.“

Azután gondosan becsukta a kosziszint s alig várta, hogy véget érjen az éj és ő legelső fuvarával elindulhasson a városba. Még alig virradt, már talpon volt, befogta az izmos két szürkét s vig ostorcsattogással utnak indult fuvarával.

Utközben találkozott falujabeli emberekkel, kik ily formán szóltak láttára:

„Nini! A kis Bandi! A bizony, János gazda helyett megy a vásárra! Alig látszik ki a földből, és már ilyen fontos dolgot biznak rá. Szerencsés gyerek ez a Bandi!”

Bandi, mikor az ilyen szavakat hallotta, oly büszkén ült ott fönt a megakodott szekér tetején, mint valami királyi trónuson s még jobb kedvvel hajtotta lovait, míg végre beért a városba és a piaczon helyet foglalt. Semmi kétsége sem volt, hogy ha az ő gazdája szép fáját meglátják az emberek, rögtön meg is veszik.

Reménye azonban nem akart rögtön teljesülni. Egyik óra mult a másik után, az emberek jöttek-mentek, egyik-másik meg is nézte a fát, de vevő csak nem akadt. Bandi lassanként sokalni kezdte az állást a csikorgó fagyban, hóban, keze-lába megdermedt a hidegtől s nem egyszer ilyenformát dörögött magában;

„Mégis csak ostobák ezek a városiak! Milyen szép fát rakott föl a gazd'uram, s még sem kérdik, hogy adom.“

Már-már félni kezdett, hogy nem akad vevője s csufra vissza kell vinnie a fát haza és így szégyennel járja meg első utját a városba: midőn végre közeledett egy vevő, egy halvány arczu férfi, ki ugyancsak szegényesen volt öltözve, még téli kabát sem volt rajta. Bandi persze, ki nem sokat forgott a városban, azért mégis valami jó módu urnak nézte.

„Hogy adod ezt a szekér fát?“ kérdé az idegen.

„Hat forint az ára, uram, de meg is éri ám! Tessék csak megnézni, milyen szép fa!”

„Hat forint! Mit gondolsz, fiu! Hiszen fél öl sincs! Négy forintot adok érte.“

„No persze! Miért nem mindjárt egy forintot!“ felelt Bandi boszankodva, hogy az ő gazdája portékáját ily olcsóra becsülik.

Az idegen néhány perczig gondolkodott, aztán ismét szólt:

„Ha öt forintért ideadod, megveszem.“

Bandi erre szintén gondolkodott kissé. Világos volt, hogy tovább már hiába vár vevőre; aztán gazdája mondta, hogy öt forintért odaadhatja; jó lesz tehát megkötni az alkut. Ezért tehát így felelt:

„No hát Isten neki, csakhogy eladhassam, hát legyen öt forint. De nekem is jár azonfölül husz krajczár borra való . . . megérdemlem ebben a szörnyű hidegben.“

„Jól van, jól, kapsz borra való,“ felelt az idegen, aztán félrefordult és nagyot sohajtva monda magában: „Meg kell lennie! Hiába! Szegény beteg gyermekemet nem engedhetem meghalni!“

Ezzel megindult lakása felé s Bandi a fával utána; sok utcán mentek végig, mindig kiebb, míg végre majdnem a város végén megálltak egy szegényes kis házikó előtt, melynek kapuján alig fért be Bandi szekere. Bandi rögtön hozzáfogott a fa lerakásához, a vevő pedig ott állt és oly őrködő figyelemmel kísérte, mintha valami nagy kincs volna.

Egyszerre azonban Bandi abbahagyta a munkát és egészen elhalványodva bámult a szekérbe . . . nem akart hinni szemeinek . . . pedig mégis igaz volt, amit ott látott. A vevő meglepetve nézett a fiura, aztán közelebb

lépett és szintén benézett a szekérbe és látta, amit Bandi látott s amitől annyira megrémült: a szekér közepe csupa haszontalan galylyal, rőzsével, törött ágakkal volt megtöltve s csak oldalt és tetején volt szép hasábfá, hogy a vevő elámítsa.

„Ez csalás! Ez gázság! Te sem mire való fiu, hát így kell rászedni az embereket! Öt forintért ilyen szemetet adni! Ez mégis szörnyűség!“ kiáltá a vevő.

Bandi nem tudott felelni, csak némán bámult a szekérbe s szeretett volna a föld alá bujni szégyenében. Lehetőséges-e! Hát az ő gazdája ilyeneket tesz? Hát ezért mondják az emberek, hogy János gazda jól tud vásárt csapni a városban? És akit annyira tisztelt, szeretett, az a János gazda — csaló, nem becsületes ember? Szegény Bandi küzdött e gondolatok ellen, — de hiába, ott volt a szeme előtt a bizonyosság. Hinnie kellett.

(Vége köv.)

A VADKAN ÉS A RÓKA.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 181. lapon.)

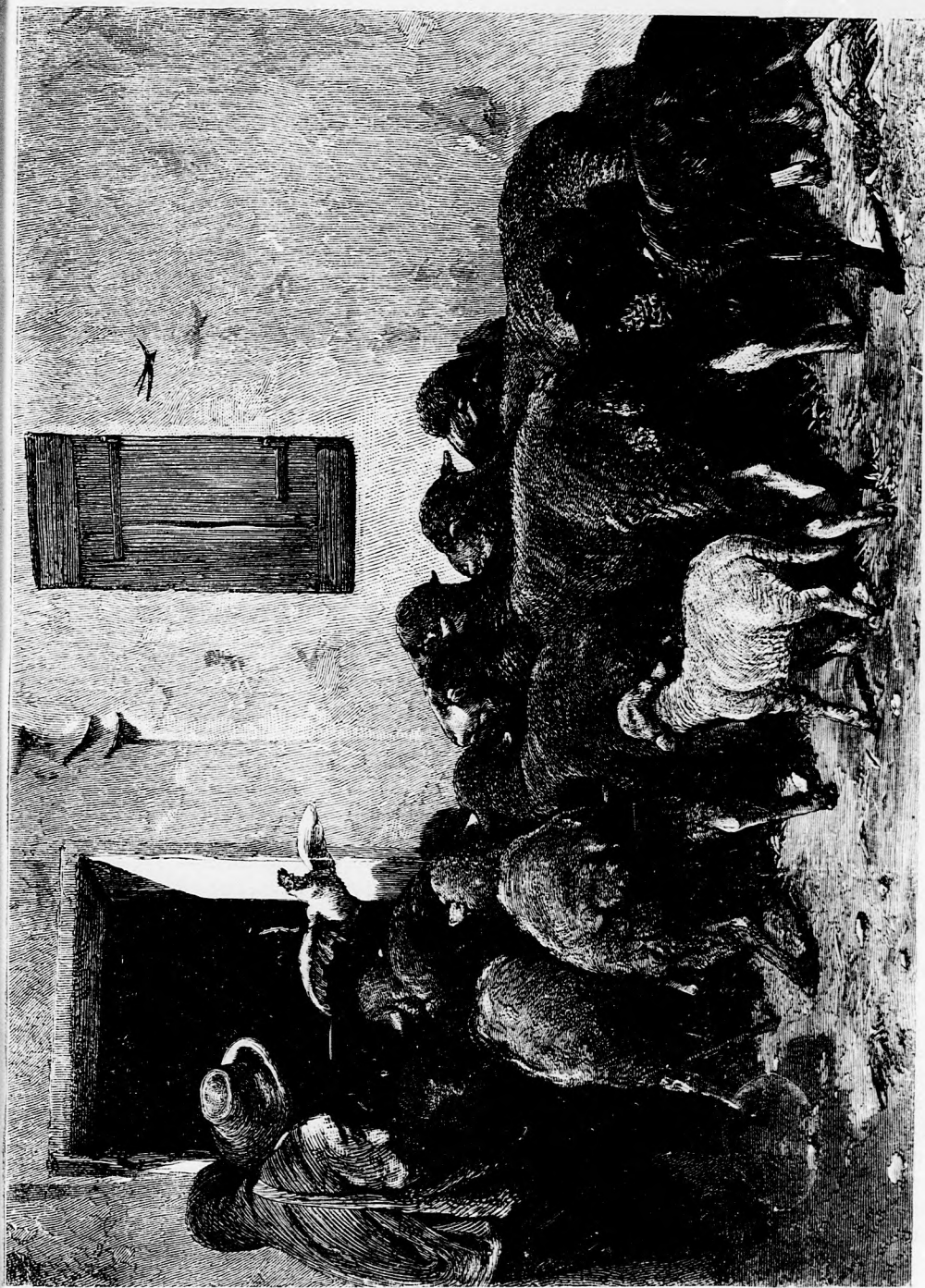
RÓKA koma az erdőben sétálván, találkozott a vadkannal, ki éppen élesztgette agyarárt egy fa tövében.

„Miért e nagy harci készülődés?“ kérdé a róka. „Tudtommal nincs ellenség közelünkben.“

„Kedves barátom“ felelt a vadkan, „akkor már késő készülni, mikor az ellenség közel van. Aki biztosságban akar lenni, az mindig készen tartsa fegyverét.“

Телу ивѣ в Кипрѣтчанъ. (Лѣтъ в 190. 1.)

„BE AZ AKOLBA!” (Lásd a 191. l.)

TÉLI IDŐ KÁRPÁTOKBAN.

(Képpel a 188. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

Egy kis rajzot küldök, ha kedves Forgó bácsi oly jó volna és közölné a „Kis Lap“-ban. Hadd lássák olvasó pajtásaim, milyen időben és milyen uton jutottam én haza a kárácsonyi szünidőkre. Megvallom mindjárt egészen őszintén, hogy nem magam rajzoltam, hanem a nevelő ur, ki szintén velem volt e veszedelmes utazáson.

A városka, hol iskolában járok, alig fél napi járás szüleim lakásától. Korán reggel indultunk, de már ekkor nem nagyon kellemes utazással biztathattuk magunkat. Egész éjjel sűrűn hullott a hó, a szél rettentően kavarta a finom hópihéket. De a legnagyobb baj az volt, hogy utunk épen a Kárpátok tövében vezetett. Talán sehol a világon nincsenek oly szörnyű hófuvatagok, mint itt; három-négy ölnyi magasra is föltonnyosul a hó és az ut melletti távirdepóznáknak csak a legteteje látszik ki s ilyenkor persze kocsival, lóval járni nem lehet: de gyalog elmehet az ember, ha kissé fagy, mert akkor a hó oly kemény, hogy be nem süpped a léptek alatt.

Most, mikor mi hazafelé mentünk, még nem volt ilyen magas a hó, de bizony némely helyeken már mégis csülökig belésüppedtek a lovak és sokszor csak nagyon keservesen tudtuk kocsinkat kimozdítani. Szerencsére más szekerek is jöttek s a hol nagyon nehéz volt az átjutás, ott egymást segítették s hat-nyolcz lovat is ragasztottunk egy kocsira elé.

Eleinte mulatságosnak tartottam ezt a bajlódást a csillogó hótengerben; de később, hogy őszinte legyek, bizonybizonny szepegni kezdtem, főleg mikor

már esteledni kezdett és épen megint megrekedtünk egy hótörleszben; egy ideig attól féltünk, hogy éjjelre be sem érünk hazáig s az ugyancsak keserves mulatság lett volna a szabad ég alatt maradni olyan csikorgó hidegben és hóföregtetegben; de végre mégis keresztülvergődtünk s jócskán dideregve, de különben minden nagyobb baj nélkül értünk haza, épen mikor a kárácsonyfára kedves jó mamám meggyújtotta a gyertyákat. Volt aztán öröm és mulatság annyi, hogy eszembe sem jutottak többé az utazás fáradalmai.

Kedves Forgó bácsinak boldog új-évet kívánva maradok

hű kis olvasója

Farkas Elek.

„FÁT VEGYETEK!“

(Képpel a 184.—185. l.)

KEMÉNY tél van, nagy hideg —
Emberek, fát vegyetek!

A csomója husz krajczár —
Bizony, bizony nem nagy ár.

Pompás rözse, könnyen ég,
Két csomó untig elég;
Oh, vegyétek emberek —
Hogy én is befűthessek!

AZ ELTÖRT KORSÓ.

(Képpel a czimlapon.)

Jaj Istenem, jaj jaj jaj!
Mily vesztesség, milyen baj!
Összetörött, a hol a!...
A Juczika korsaja.

Tulipántos, ragyogó
Volt ám ez a kis korsó.
Hanem bizony, kis bohó —
Lapdázásra nem való.

BIZONY
mele
a juhoc
Hogy t
zeg nyé

SICZ!

Rigó rigó fekete,
Jól vigyázz magadra!
Le is tekints, ne csak föl,
Mert bekap a macska!

Azt hiszed megvéd, ugy-é
A kalitka rostja?
Pedig kicsi életedet
Lehével kioltja.

Sicz te cicza, sicz ki hát,
A rigót ne bántsad!
Hasztalan tárod ki rá
A te falánk szádat.

Tudja már a kis rigó
Mit tartson felőled...
Jól vigyáz magára mert
Hajh, fél ám tetőled!

„BE AZ AKOLBA!“

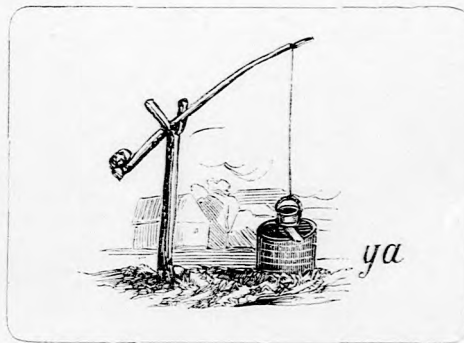
(Képpel a 189. lapon.)

BIZONY hideg van télen, még olyan meleg bundában is, minőt a jó Isten a juhocskáknak és báránykáknak adott. Hogy tolakodnak befelé az ajtón! Bezeg nyáron ugyancsak munkába került

őket éjszakára behajtani; reggeltől estig nem elégették meg az ugrándozást a zöld pázsiton s akár még holdvilágnál is kint maradtak volna. Hanem most télen. — most szeretik ám azt a szűk, sötét, de meleg akolt s mindig borzadoznak, mikor ki kell menni a kuthoz itatóra.

Brrr! milyen hideg a víz is a vályuban! Alig lehet jóízűen inni belőle. Csak épen hogy szomjukat oltják, aztán rögtön fordulnak visszafelé. Petáknak, az ügyes kutyának, most szintén kevés dolga van; nem kell messziről összehajtani a szétugrott birkanáját s bizony ő maga sem bánja, ha mentül hamarább visszajutnak az akolba; leghátul marad ugyan, mint hű örhöz illik, de sürgeti az előlmenőket, hogy siessenek. Igen ám, de mikor a legelső sorban levők úgy megijedtek, hogy no! Egy tyukocska, fölhasználva a nyáj és a pásztor távollétét, belopózott, hogy a szalma közt magocskát kapargáljon s most ijedtében röpül kifelé! Tőle ijedtek meg a juhocskák, mert mi tagadás benne, a vitézség nem épen az ő tulajdonságuk. De a tyukocska végre elröpült, a juhocskák bemennek s nem bánják többé, akármilyen hidegen fujdogál is odakint az éjszakai szél.

K É P T A L Á N Y.

ÁRVA GYERMEK (Lásd a 183.1.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutseh testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.